

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi trzy zarzuty tytułem żądania głównego i dwa zarzuty tytułem żądania ewentualnego.

- 1) W zarzucie pierwszym strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła obowiązek uzasadnienia i prawo skarżących do dobrej administracji, wynikające z art. 296 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 2) W ramach zarzutu drugiego strona skarżąca twierdzi, że opublikowanie rozszerzonej, niepoufnej wersji decyzji w sprawie nadtlenu wodoru i nadboranu sodu stanowi naruszenie ciężącego na Komisji obowiązku zachowania poufności, wynikającego z art. 339 TFUE i rozwiniętego w rozporządzeniu nr 1/2003⁽¹⁾, rozporządzeniu nr 773/2004⁽²⁾ oraz obwieszczeń Komisji w sprawie współpracy z 2002 r. i 2006 r.⁽³⁾.
- 3) W zarzucie trzecim strona skarżąca utrzymuje, że opublikowanie rozszerzonej, niepoufnej wersji decyzji w sprawie nadtlenu wodoru i nadboranu sodu, która zawiera informacje pochodzące ze złożonego przez skarżące wniosku o złagodzenie sankcji, narusza zasadę pewności prawa, zasadę ochrony uzasadnionych oczekiwań skarżących oraz prawo do dobrej administracji wynikające z art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 4) W zarzucie czwartym, który ma zastosowanie o tyle, o ile można uznać, że decyzja Komisji zawiera dorozumianą decyzję o udzieleniu dostępu do pewnych informacji na podstawie rozporządzenia w sprawie przejrzystości⁽⁴⁾, strona skarżąca podnosi, że Komisja naruszyła ciężący na niej obowiązek uzasadnienia i prawo do dobrej administracji, wynikające z art. 296 TFUE i art. 41 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
- 5) W zarzucie piątym, który ma zastosowanie o tyle, o ile można uznać, że decyzja Komisji zawiera dorozumianą decyzję o udzieleniu dostępu do pewnych informacji na podstawie rozporządzenia w sprawie przejrzystości, strona skarżąca utrzymuje, że opublikowanie rozszerzonej, niepoufnej wersji decyzji w sprawie nadtlenu wodoru i nadboranu sodu narusza rzezone rozporządzenie.

⁽¹⁾ Rozporządzenie Rady (WE) nr 1/2003 z dnia 16 grudnia 2002 r. w sprawie wprowadzenia w życie reguł konkurencji ustanowionych w art. 81 i 82 traktatu (Dz.U. 2003, L 1, s. 1).

⁽²⁾ Rozporządzenie Komisji (WE) nr 773/2004 z dnia 7 kwietnia 2004 r. odnoszące się do prowadzenia przez Komisję postępowań zgodnie z art. 81 i art. 82 traktatu (Dz.U. L 123, s. 18).

⁽³⁾ Obwieszczenie Komisji w sprawie zwolnienia z grzywien oraz zmniejszania grzywien w przypadkach karteli (Dz.U. 2002, C 45, s. 3) oraz obwieszczenie Komisji w sprawie zwalniania z grzywien i zmniejszania grzywien w sprawach kartelowych (Dz.U. 2006, C 298, s. 17).

⁽⁴⁾ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz.U. L 145, s. 43).

Skarga wniesiona w dniu 3 sierpnia 2012 r. — Afepadi i in. przeciwko Komisji

(Sprawa T-354/12)

(2012/C 295/54)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Asociación Española de Fabricantes de Preparados alimenticios especiales, dietéticos y plantas medicinales (Afepadi) (Barcelona, Hiszpania), Elaborados Dietéticos, SA (Hiszpania), Nova Diet, SA (Burgos, Hiszpania), Laboratorios Vendrell, SA (Hiszpania), Ynsadiet, SA (Madрид, Hiszpania) (przedstawiciel: P. Velázquez González, adwokat)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

- stwierdzenie nieważności motywów 11, 14 i 17 rozporządzenia Komisji (UE) nr 432/2012 ze względu na to, że wywołują poważną szkodę dla interesów skarżących;
- ze względu na potrzebę pewności prawa, orzeczenie, że odrzucenie przewidzianych w art. 13 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady oświadczeń dotyczących właściwości zdrowotnych winno być dokonywane w drodze aktu normatywnego;
- obciążenie Komisji Wspólnot Europejskich kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

W dniu 16 maja 2012 r. Komisja Europejska przyjęła rozporządzenie (UE) nr 432/2012 ustanawiające wykaz dopuszczonych oświadczeń zdrowotnych dotyczących żywności, innych niż oświadczenia odnoszące się do zmniejszenia ryzyka choroby oraz rozwoju i zdrowia dzieci.⁽¹⁾ Jest to rozporządzenie wykonawcze rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 20 grudnia 2006 r. w sprawie oświadczeń żywieniowych i zdrowotnych dotyczących żywności.⁽²⁾

Skarżące podnoszą na poparcie swej skargi naruszenie zasady pewności prawa.

Twierdzą one w tym względzie, że, pomimo przeprowadzonych prac, określone w art. 13 ust. 3 rozporządzenia (WE) nr 1924/2006 uprawnienie Komisji do sporządzenia wspólnotowego wykazu dozwolonych oświadczeń nie zostało wykonane w całości ze względu na to, iż nie wszystkie z poddanych ocenie EFSA oświadczeń zdrowotnych stały się przedmiotem decyzji zatwierdzających. Istnieje zatem cały szereg oświadczeń, które należy poddać pierwszej lub też kolejnej, pogłębionej, ocenie; należą do nich m. in. oświadczenia dotyczące substancji pochodzenia roślinnego, używanych zazwyczaj przez skarżące do wytwarzania produktów żywnościowych.

W ten sposób podmioty działające na rynku spożywczym i użytkownicy substancji pochodzenia roślinnego mają pewność co do tego, jakie są oparte na ogólnie przyjętych dowodach naukowych właściwości zdrowotne (zatwierdzone zostały już 222 oświadczenia zdrowotne) substancji, które mogą one wykorzystywać w swych produktach, lecz nie zostali oni poinformowani w jednakowy sposób (za pośrednictwem rozporządzenie) o tym, co się stało z oświadczeniami, które nie zostały umieszczone na wykazie: czy są one jeszcze poddawane ocenie, czy wymagają one przeprowadzenia jeszcze bardziej pogłębionej oceny, czy zostały one odrzucone czy też zatwierdzone, a jeśli tak, to kiedy i w jakich terminach.

(¹) Dz.U. L 136, s. 1

(²) Dz.U. L 404, s. 9

Odwołanie wniesione w dniu 8 sierpnia 2012 r. przez Rosellę Conticchio od postanowienia wydanego w dniu 12 lipca 2012 r. przez Sąd do spraw Służby Publicznej w sprawie F-22/11 Conticchio przeciwko Komisji

(Sprawa T-358/12 P)

(2012/C 295/55)

Język postępowania: włoski

Strony

Wnoszący odwołanie: Rosella Conticchio (Rzym, Włochy) (przedstawiciele: adwokaci R. Giuffrida i A. Tortora)

Druga strona postępowania: Komisja Europejska

Żądania

Wnosząca odwołanie wnosi do Sądu o:

- uchylenie postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 12 lipca 2012 r. w sprawie F-22/11 Conticchio przeciwko Komisji;
- uwzględnienie żądań przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji;
- ewentualnie, przekazanie sprawy Sądowi do spraw Służby Publicznej w celu ponownego rozpoznania żądań przedstawionych przez wnoszącą odwołanie w pierwszej instancji;
- stwierdzenie, że skarga, w odniesieniu do której wydano zaskarżone postanowienie była w całości dopuszczalna i zasadna;
- obciążenie drugiej strony postępowania całością kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie.

Zarzuty i główne argumenty

Niniejsze odwołanie dotyczy postanowienia Sądu do spraw Służby Publicznej z dnia 12 lipca 2012 r. w sprawie F-22/11, którym skarga mająca zasadniczo na celu stwierdzenie nieważności decyzji dotyczącej wypłaty emerytury wnoszącej odwołanie została w części odrzucona jako oczywiście niedopuszczalna, a w części oddalona jako oczywiście bezpodstawna.

Na poparcie odwołania wnosząca odwołanie podnosi 3 zarzuty.

1. Zarzut pierwszy: „Naruszenie zasady dobrej wiary, prawidłowości i bezstronności — z uwagi na brak jasnego przedstawienia zakresu normatywnego niektórych przepisów i praktyk stosowanych przez Komisję w stosunkach z członkami jej personelu”.

W tym względzie zostało podniesione, że w zaskarżonym postanowieniu uznano, iż argumenty wnoszącej odwołanie są oczywiście bezzasadne w związku z zaskarżalnością odcinku wynagrodzenia za styczeń 2010 r., od którego to miesiąca wnosząca odwołanie powzięła wiadomość o swojej sytuacji. Wspomniany odcinek wynagrodzenia nie jest jednak aktem decydującym i nie można go odrębnie zaskarżyć, ponieważ nie określa w sposób wyczerpujący sytuacji zainteresowanej osoby w chwili nabycia uprawnień emerytalnych. Zgodnie z utrwalonym orzecznictwem odcinek wynagrodzenia, będący decyzją administracyjną o charakterze księgowym, jako taki nie jest aktem mogącym wywoływać niekorzyść a zatem w braku innych elementów nie może zostać zaskarżony. W tej kwestii zostało przypominane, że system SysPer 2 nie pozwala na wyliczenie kwoty przyszłych praw emerytalnych, który tak jak „kalkulator emerytury” zawiera jedynie parametry o charakterze wyłącznie niewiążącym i niezaskarżalnym. R. Conticchio mogła zaskarżyć jedynie ostateczną decyzję pisemną, jej doręczoną, a dotyczącą przyznania i wypłaty uprawnień emerytalnych, ponieważ dopiero od tego momentu posiadała wiedzę na temat dokładnej miesięcznej kwoty je emerytury.

2. Zarzut drugi: „Naruszenie prawa do ochrony sądowej i prawa do jawności postępowania”.

Sąd do spraw Służby Publicznej, uznając, że znajduje wystarczające oparcie w aktach sprawy rozstrzygnął w drodze uzasadnionego postanowienia nie kontynuując postępowania. Takie rozstrzygnięcie naruszyło prawo wnoszącej odwołanie do pełnej ochrony sądowej. Nie uznano bowiem prawa R. Conticchio do przedstawienia jej argumentów ani nie pozwolono jej na przedstawienie dalszych wyjaśnień również w przedmiocie ewentualnych powodów niedopuszczalności tudzież bezzasadności skargi, naruszając w ten sposób zasadę sprawiedliwego procesu. W tym względzie zostało przypominane, że w art. 41 Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej ustanowiono prawo do dobrej administracji, rozumiane jako prawo każdej osoby do tego aby dotyczące jej kwestie były rozpatrywane przez instytucje i organy UE w sposób bezstronny, sprawiedliwy i w rozsądnym terminie. Prawo to obejmuje m.in. prawo każdej osoby do bycia wysłuchaną przed wydaniem w jej sprawie niekorzystnej decyzji indywidualnej.